

Yokluğun Çokluęu

– Ünal Güneşdoğdu · 20 Temmuz 2024

YOKLUğUN OKLUęU

Emanet kalırdım,
Bizim köylünün yanında.
Evde olmazdı çoęu zaman.
Odun, kömür çok yakmazdı.
Gezmelere gidip geç gelirdi.
Anahtarı da bırakmazdı bir yere.

Eve gelirdim ki kapı kapalı,
Çaresiz dolaşırdım okul çıkışı,
Aç, üşümüş, yorgun, üzgün.
Sahipsiz bir bedenle.

Arkadaşlarım evde,
Sıcak sobanın başında,
Sıcak çorba içerken,
Ürkek adımlarla tur atardım.
Kolları kısaltıkça kısalan,
Daracık ceketim sırtımda,

Ökçesi yok, eski, tahta, yarım topuklu,
Emanet ayakkabılarımla...

Bilmediğim soluk yüzlü sokakların,
Kaldırım taşlarını sayardım,
Soğuk kaldırımların.
Ezberlemiştim hatta bazılarının şekillerini.
Yokluğun yokluğunda,
Yokluğun çokluğunda...

Ünal GÜNEŞDOĞDU